

ביקורות מראשי המדינה על הספר המשותף שכתב עם זאב שיר, הסופר הצבאי של הארץ. שעניינו הכישלון הישראלי במלחמת לבנון. כשפנה אל רסאל ("רפול") איתן, רמטכ"ל המילחמה, ענה לו זה בקצרה: "אני לא קורא ספרים". אריאל שרון, שרהביטחון דאז, התייחס לספר בראיון טלוויזיוני בארצות-הברית: "ישראל היא מדינה רמוקרטית וכל-אחד רשאי לכתוב כה וכה". העיר עליכר יערי: "לדבריו אלה אני מסכים ככל לב". יערי ביקש לרעע אם מנחם בגין, ראש-המשלה דאז, קרא את הספר. בגין סירב להגיב, אך יחיאל קרישאי רמו ליערי שבגין אכן קרא את הספר. יערי אומר, שהוא מאמין לבגין, הטוען שהמלחמה היתה צריכה להסתיים בתוך זמן קצר. יערי סיפר שביום פרוץ המלחמה טילפן בגין לאשתו המנוחה, עליזה, ואמר לה שהכל יגמר בתוך 48 שעות.

זק דופן שגור צרפת בישראל ורעייתו ערכו השבוע מסיבה לכבוד יום השנה ה-195 למהפכה הצרפתית. יום המהפכה, שבו נכבש מיבצר הבסטיליה, חל ב-14 ביולי, אך השנה היה תאריך זה ביום השבת, לכן החליטו הזוג דופן לערוך את המסיבה ביום הראשון, ה-15 ביולי, מתוך התחשבות בקדושת השבת. לכל המוזמנים שהתקשרו לברר אם אין טעות בהזמנה, הודיעה מזכירת השגרירות שאכן, הקוקטייל נקבע ל-15 בחודש, ואין זו טעות. בני-הזוג דופן עמדו במשך שעה ארוכה בכניסה לנ הבית ולחצו את ידי עשרות המוזמנים. בגלל סמיכות האירוע לבחירות, באו למקום פוליטיקאים רבים, שהתמנו לרנע.

מרסל שרון המלצר המפורסם מקפה כסית, היה השבוע חגיגי במיוחד. הוא הוזמן כאורח למסיבת יום-המהפכה בשגרירות הצרפתית, ובה לשם כשהוא לבוש במיקסורן לבן. על הכיס השמאלי של המיקסורן תלה את המדליות שקיבל במלחמת העולם השניה. אלה הם עיטורים מן הגבוהים בצרפת. מרסל הוא צרפתי במוצאו והצטיין בקרבות נגד הגרמנים.

בטלתי על עצמי את המשימה הלא-נעימה לקרוא את המלל המבולבל במכתבך.

● הרב מאיר כהנא: "אנחנו יושבים פה במדינה וסרטן בחיקנו. הסרטן מתפשט. שם הסרטן: ערבים. הם מתרבים כמו ארנבות. הם מולידים שישה בכרס אחת, וזה לא צחוק".

● הנ"ל: "בנאום הראשון שלי בכנסת אני פונה לתופיק טובי ואומר לו: ביום הזה, טובי, התחלת לצאת מהארץ".

לעזור לניצחון. ● יושב-ראש מופלגת העבודה, שימעון פרס, על מו"ל ההסדרות: "ישראל קיסר הוא אחר האנשים האיני-טליגנטיים ביותר שאני מכיר".

● הנ"ל, על משה שחל: "הוא אחד מעורכי-הדין המעולים ביותר שאני מכיר".

● ראש עיריית פתח-תיקווה, דב תבורי, בתשובה למיכתב ששלח לו תושב העיר:

והדר על קטנועו בדרך לשתיה הבנות. אחר-כך הוא הביא אותה לאחר כבוד לתיאטרון.

● דליה שימק, שחקנית התיאטרון והקולנוע, קיבלה את הצעתו של עומרי ניצן, כימאי התיאטרון החיפאי. היא יוצאת לשנת לימודים בבית-הספר לאמנות-הבימה באנגליה, וכש תסיים את לימודיה היא תתקבל לצוות שחקני-התיאטרון החיפאי, שבמסגרתו היא הופיעה בשנתיים האחרונות.

● השחקן דודו טוסז' למד את הלוקה בבחירות האחרונות הוא אמר שהוא הצביע למען עצמי-אות, רשימתו של הפרופסור עזרה זוהר, הפעם הוא הצביע מערך.

● המחזאי יהושע סובול וזה לקבלת-פנים נלהבת כברלין, בככורת גטו. מחזה שלו המועלה שם. מרוב שימחה הוא שינה את התוכנית ויצא עם אשתו, ערנה, לחופשה קצרה בפאריס, עד לבחירות.

● עורך-הדין הירושלמי אברהם ברדוגו סיפר את הבריה הנאה: שאלו ערבי כעד מי הוא מצביע. תשובתו: "כן". השומע הנדהם ביקש הסבר, ואז ענה הערבי: "איך לא הוא היחיד שהבטיח לטפל בנו".

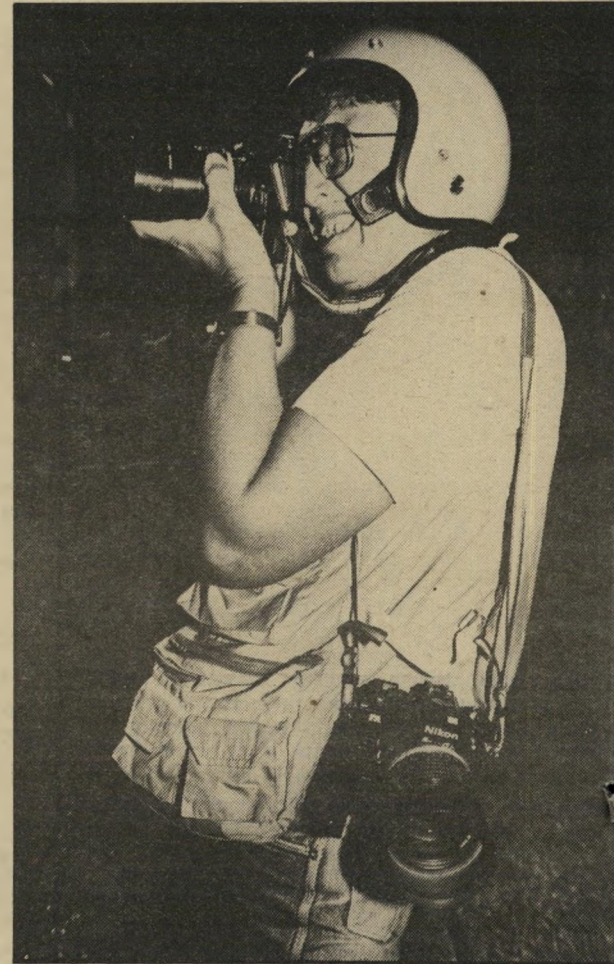
● ח"כ חרות דב שילנסקי נתן לחייל טרמפ במכוניתו. מכיוון שהבחירות עמדו בשער, התעניין שילנסקי לדעת כעד מי מצביע החייל. זה ענה לו שהוא החליט לתמוך בשינוי ושאלו טעם לנסות לשכנע אותו שיצביע עבור מיפלגה אחרת. ענה לו שילנסקי: "אני להיפך. אותי אפשר לשכנע. תנסה".

פסוקי השבוע

● אנט דולצ'יין: "לא רק שבעלי הוא איש ליכוד, הוא גם מעשן — ואלה הם שני הדברים הגרועים ביותר".

● השחקנית רחל מר-כוס, בעצרת של המערך: "יש לי רגל שבורה, אבל אני מוכנה ללכת ברגל קילומטרים, ובלבד

מנסיס להשיג אותו. מרוז ביקש לדעת כמה העניין, והיא פתחה ואמרה: "שמי נירית, אני אחותה של דסנת הרפז...". היא לא הספיקה לסיים את דבריה, כשמרוז נזכר שזהו שמה של השחקנית שהם מחפשים. הוא ביקש לדעת איפה נמצאת אחותה, כאן, לירי, בתא הטלפון הציבורי על הכרמל", אמרה נירית. מרוז עזב הכל, רץ החוצה

יוסי רוט צלם הצהרון ידיעות-אחרונות. בא השבוע לאסיפת הבחירות של הליכוד בכיכר מלכי-ישראל בתל-אביב חבוש קסדה של אופנוע. רוט נוהג לנסוע בתוך העיר על טילון קטן, כדי להגיע במהירות לכל מקום. הוא החנה את הטילון ליד כיכר מלכי-ישראל ומיהר להתחיל לצלם, כשהקסדה עדיין על ראשו. אחרי-כך הסביר בחיוך שהקסדה נועדה גם לשמש לו להגנה, במיקרה שהקהל הרב שהיה במקום היה מתחיל להתפרע.

אנחם הרביץ הוא העיתונאי הישראלי הצפוני ביותר. הוא מתגורר בקריית-שמונה ומדווח משם לעיתונים הבאים: החדשות, הארץ, גרוזלם פוסט ולעיתים גם הצופה. הוא כתב גלי-צה"ל בצפון וגם עובד כמרי-לאנס עבור סוכנויות-ידיעות זרות. הורביץ חובש-הכיפה מצוייד היטב בכל המיכשור האלקטרוני הדרוש לעיתונאי. כשהוא מסתובב ברחובות קריית-שמונה הוא מצוייד בטלפון אלחוטי, כדי לא להחמיץ גום מניה טלפונית. הורביץ בן ה-28 הגיע לקריית-שמונה כמורה בישיבת-הסדר בעיר, החל את עבודתו ככתב גלי-צה"ל ותפס את מקומו של יורם המיזרחי, שהתגורר במסולה עד שיצא לקנדה.